

Багняна осінь наступила

Л. Тімченко

1. Ба - гря_ на о_ сінь на сту_ пи_ ла, ти_ хень_ко крадь_ко_ ма при_
2. І на_ га_ да_ ла зно_ ву о - сінь, що_ все ми_ на_ ю_ че хит_
3. Так на зем_ лі у_ се до_ час_ не, а віч_ ність бу_ де в не - бе_

йшла. До_ ща_ ми зем_ лю о_ по_ ви_ ла, жур_ бу з со - бо_ ю при_ нес_
ке. Про_ хо_ дить час, си_ ві_ ють ко_ си... Спі_ шить ку_ дись жит_ тя зем_
сах. Я_ ке ж ме_ не че_ ка_ є шас_ тя, ко_ ли той слав_ ний при_ йде

ла. А теп_ ле лі_ то про_ ле_ ті_ ло, па_ ху_ ча квіт_ ка від_ цві_
не. По_ ра є квіт_ ну_ ти й вси - ха_ ти, по_ ча_ ток є і є кі_
час. За див_ ну впе_в_ не_ ність, на_ ді_ ю спі_ шу про_ сла_ ви_ ти Хрис_

ла, зе_ ле_ не лис_ тя по_ жов_ ті_ ло, вро_ жа_ ю на_ ді_ йшла по_ ра.
нець. По_ ра ро_ ди_ ти_ ся й вми_ ра_ ти та_ кий за_ кон по_ клав Тво_ рець.
та. Су_ му_ є о_ сінь, я ж ра_ ді_ ю, бо віч_ на_ жде ме_ не вес_ на.